

Kalitka a toronyban

(regényrészlet)

BOGYÓ NOÉMI

1988

A terem közepén deszkából összeeszkábált dobogó állt, olyan színpadféle, rajta asztal, két szék. Az asztalon lámpa, fénye glóriát rajzolt a megsárgult fényképen látható alak feje köré. A falon ott függött Gustáv Husák szinte életnagyságú képe, mellette a Csehszlovák Szocialista Köztársaság címere. A csendbe belereccsent a színpad deszkája, amikor a csíkos pizsamás alakot kilökték rá. Abban a pillanatban kigyúltak a reflektorok, s elvakították a riadt férfit. Arcizmai görcsbe rándultak, szeme elé kapta a kezét. A hangszórókból halkán, mintha a föld gyomrából törne elő, csendült a dal: „Hegyen-völgyön, hegyen völgyön zakatol a vonat.” Egymásba kapaszkodó, vonatot alkotó fiatalok kígyóztak be a színpadra, s körbetekeregték a pizsamás alakot: „én az összes srácok közül téged választalak.” Bekerítették, szembeálltak vele, s egyre hangosabban énekeltek: „Egy a jelszónk, tartós béke, állj közénk és harcolj érte.” A férfi fülére tapasztotta a kezét és tagadóan rázta a fejét. A fiatalok vonatot alkotva újra összekapaszkodtak, s halkuló ütemben kivonultak: „Hegyen-völgyön, hegyen-völgyön zakatol a vonat, én az összes srácok közül téged választalak.” Ezután dobpergés kíséretében felfegyverzett katonák meneteltek be. Harsant a jól ismert győzedelmi ének: „Fel vörösök, proletárok, fegyverünk fent tündököl... győz majd a harcos ököl.” A katonák körbeállták az ismeretlent, akinek sápadt volt az arca, beesettek a szemei, s friss púp éktelenkedett a homlokán, majd rászégezték puskáikat, s egyszerre sütötték el. A férfi rongybabaként csuklott össze. A fények kialudtak, az

asztali lámpa továbbra is glóriát rajzolt a fényképalak feje köré. Váratlanul felzúgott a sziréna, majd csend lett, csak a szúk sercegését lehetett hallani az ósdi deszkákban.

Mikor felébredtem, teljes sötétség borult rám. Kezemmel körbetapogatóztam, de csak a hideg köveket érintettem. Nem tudtam, mennyi időt töltöttem révületben, azt sem, hol vagyok. A hideg csontjaimba hasított. Fáztam a fényt, a meleget. Abszolút bizonytalanságba burkolt a feketeség. Óvatosan felálltam, két kezem pajzsként tartottam, úgy botorkáltam. Sorozatosan falnak ütköztem. Először nem is gondoltam semmi rosszra, csak csetlettem-botlottam, vacogtak a fogaim és az orrom alatt szitkozódtam. Kis idő múlva azonban az a benyomásom támadt, hogy a sötétség végtelen, s én valami előre elrendelt sorsot beteljesítve az idők végeztéig keresni fogom a kiutat egy olyan élethelyzetből, ami nem is létezik. Ösztöneim riadót fújtak, s bensőmben szűkülőni kezdett a félelem. Ha el kellett hinnem, hogy Helena kapitalista kém, s a moziban túsarkával titkos morzejeleket adott le, így továbbítva információkat kém társainak, miért ne hittem volna el, hogy ez után a karkai per után letaszítottak a pokolba, s most a bugyrában tévelygek. Számolni kezdtem a lépteimet, mint kiskoromban a bárányokat elalvás előtt, amikor még a mondat csak szavakból állt, s fogalmam sem volt arról, hogy ez csak részben igaz. A szavaknak akkor még sajátos jelentésük volt, a fogalomhoz egyedi kép társult, az általam megismert világ képei. A labda zöld volt, mint a szőnyeg az ebédlőben, csíkos, mint a cserebogár, öklömnyi, mint a narancs. Fokozatosan elvonatkoztatva kezdtem a labda hangképzettel jelölni azokat a tárgyakat, színre, nagyságra és anyagra való tekintet nélkül, melyeknek megegyező funkciójuk volt. A nyelv által való elnyomásom abban a szakaszában azonban már jelzőkkel tűzdeltem meg az alanyt és a tárgyat, hogy különbséget tudjak tenni az enyémmel, a tiéd, a szeretett, a megvetett, az utált stb. között. Az egyén univerzumának a beszűkülése akkor kezdődik, amikor a nyelvben élő szabálybürokraták megdöntik a szabadgondolkodás egyeduralmát. A szavak, melyek valamikor az általam szeretett, közeli világ dolgait jelölték, fokozatosan elveszítették az eredeti jelentésüket, s ezzel egyedi hangulatukat is, s beleolvadtak a közmegegyezésen alapuló nyelvrendszerbe. Ez után már nem azon gondolkodtam, hogy mit lehet ezzel vagy azzal a szóval kifejezni, hanem hogy mit kell. S bolyongásom során kezdtem egyetérteni Barthes-tal, hogy a nyelv sem nem reakciós, sem nem haladó, egyszerűen fasiszta, mert a fasiszmus nem azt jelenti, hogy megakadályoznak valaminek a mondásában, hanem hogy mondásra kényszerítenek. Ezeregy, ezerkettő, ezerhárom.... A nyelv alárendeli az individualista törekvéseket a kollektív megértésnek. Az egyedi jelentések beleolvadnak a kollektív tudatba, ami létrehozza az abszolút diktátort: a nyelvet. Ezértíz, ezertizenegy, ezertizenkettő. A sötétség ritkulni kezdett, s a hangok újra megszólaltak:

- Mi ez a kis fadoboz? – érdeklődött Mon Csi.
- Kávédarálóra emlékeztet, pici, fém, kecskelábakon álló kávédarálóra – jegyezte meg Arisztotelcsi.
- Tudatlanok... – legyintett lekincsinlően Daruegge.
- Camera obscura?
- Valamicske ész azért pislákol Önben sinore Delcsi Porta.
- Kikérem magamnak, ez sértés.
- Mennyiben sértés egy tényszerű megjegyzés?

A szobába a falon levő parányi nyíláson keresztül szűrődött be a fény, rebbenő árnyakat rajzolva a falra. Adam közelebb lépett, hogy tisztábban lássa a fejjel lefelé kivetített emberi figurákat. Különböző korok öltözetét viselték, s ismeretlen, mégis érthető nyelven veszekedtek.

– Mindig tudtam, hogy a camera obscura az összes talány kulcsa – jelentette ki magabiztosan Kempler – univerzális találmány, ami hozzásegít minket a visszatéréshez.

- Már csak a varázsszavak tudósa kerestetik – gúnyolódott Plantón.
- A fiú a mi emberünk. Ő a kiválasztott.
- Hogy tud egy ilyen zöldfülű megváltani minket?
- Megérik rá... – tett cinikus megjegyzést Plantón.
- Inkább kitüntetést érdemelnénk, hogy feltaláltuk a valóság kétdimenziós képét, nem büntetést – siránkozott Mon Csi.

– Megbontottuk a rendet.

– A rendet?

– Az Ő rendjét.

– Prométheusz tüzet lopott, mi feltaláltuk az eszközt új világok teremtéséhez. Az ember így a téridőből síkokat tud absztrahálni, s ezt vissza tudja vetíteni a téridőbe. Új valóságot tud teremteni megváltoztatva a kép elemei között az ok-okozati összefüggést.

- Játékot adtunk a kezükbe, hát játszanak. És?
- Ez már közel sem játék. A fekete dobozunk lett a mágia színpada, s a benne született képek segítségével változtatja meg az emberiség a világról alkotott fogalmakat, velük a jövőképét, s a célegyenesben magát a jövőt is.

– Ki gondolta volna, hogy a gyertyakísérletem eredményeként évszázadok múlva létrejön a fénykép, a film, s magával hozza a mozi, tv, videó, számítógép imádatát.

– Aranyborjút faragtunk az emberfiának, ezért a kárhozat... Isten nem ver bottal.

- Ez nem tragédia, csak dráma... és különben is, Isten meghalt.
- Daguercsi úr, ilyen istenkáromlást – mennydörgött Kempler.
- Maga csak ne sápítozzon, ne hányja a keresztet, maga meg a magához hasonlóak simán lepaktáltak az ördöggel.

- Új vallás alapjait tettük le.
- Ez briliáns: új vallás alapjait tettük le, új korszak felé nyitottunk ablakot
- hangzott gúnyosan.
 - Nem túloz egy kicsit, uram?
 - Nem túloz – jegyezte meg Daguercsi – a camera obscura felfedezésével megváltoztattuk az emberi civilizáció fejlődését. A legeslegújabb korban minden a fekete dobozban születik, még az átlagember gondolata is.
 - Arisztotelcsi, Ön megint generalizál. Mit tudhatunk mi a világról bezárva ebben a fekete dobozban?
 - Még mindig nem érti, Brunelcsi úr?
 - Mi vagyunk a varázslók, mi vagyunk a világ történése, hangja, színe, illata. Mi fogadjuk be a világ képeit, s mi döntjük el, mit vetítünk ki belőlük, hogyan, mikor és miért. A festő által festett kép még teret engedett az egyedi értelmezésnek, de mi már olyan képeket hozunk létre a fekete dobozunkban, amelyeknek megkérdőjelezhetetlen a jelképrendszere. A mi tér-idő-szabályaink szerint rendeződnek a kapcsolatrendszerek, még az ok-okozatok is. Mi alakítjuk a közvéleményt, mi határozzuk meg, hogy a többség mit gondol, minek örül, miről álmodik.
 - Ez csak az ön illúziója.
 - Nem. Ez nem illúzió, ez az igazság.
 - Istenkomplexus.
 - Istenkáromlás.
 - A kép oltáránál.
 - Isten ravatalánál.
 - Már unom ezt a színdarabot. A vadászjelenet érdekesebb volt.
 - Megszakíthatnánk egy pillanatra a próbát? Ki szeretném fújni az orromat.
 - Jelenet vége. 15 perc szünet. Kérem a kedves színésztársakat, hogy pontban fél kettőkor legyenek újra a színpadon, hogy folytathassuk a próbát.

A fények kialudtak, síri csönd lett. Egy ismeretlen 21 éves férfi hevert mozdulatlanul a priccsen. A cellában vaksötét volt, csak a kémlelőnyílás rosszul záró jobb sarkában levő parányi lyukon szűrődött be a fény, imbolygó árnyakat vetve a málladozó vakolatú falra.

1989

Megnyitották a tárlatunkat. Ragyogó sikere volt. Szakmai berkekben azt rebesgették, hogy Zajac zseni. Nagyon hízelgő volt, de én továbbra is

bizonytalan maradtam a tehetségemet illetően. Mindig bennem volt a félsz, hogy művészileg értéktelen, giccses művek kerülnek ki a kezem alól, s az utókor majd dilettánsként könyvel el. Kempler csak zsörtölődött ilyenkor: „Kár érte, ne töröld.” Delcsi Porta is csak a fejét csóválta: „Ha így jön belőled, akkor így van rendjén.” Nem is mertem volna felvállalni az utóbbi időszakom mázsolmányait, ha újdonsült barátaim nem bátorítanak. Egy Brunelcsi véleményére azért adni szoktak. Úgy látszik érdemes volt nem törölni mindent, amit bizarrnak, rútnak gondoltam, vagy amikkel kapcsolatosan az volt az érzésem, hogy a szaktekintélyek elfajzottnak tartanának. Néha sajnáltam, hogy egy Leonardo nem préselődött be a Zenitembe, egy Leonardo azért egy Leonardo, bár Brunelcsi se egy senki. Sajnos nem csak a szakmai körök figyeltek fel rám, hanem egyéni Mefisztómnak, Blažeknek is az eszébe jutottam. A sulis előtt várakozott rám, gondterhelten látszott. Áramütésként áradt szét bennem a félsz. Az ágyékomban éreztem mindig a legintenzívebben minden ijedséget, sokkot, pánikot. Van, aki a torkában érzi, van, aki a gyomrában, én dermesztő kéjként az ágyékomban. Némán követtem a sarki kiskocsmába. Két sört rendelt. Elcsodálkoztam. Szolgálatban sosem ivott. Arca fakóbb volt, mint egérszürke ballonkabátja. Mohón, habzsolva ivott. Sokáig meg sem szólalt, csak némán meredt a semmibe.

– Zajac, maga piszokul tehetséges – jegyezte meg váratlanul. – Kár lenne, ha szőröstül, művészetestül eltűnne a süllyesztőben.

Nem nagyon tudtam erre mit válaszolni. Amolyan fenyegetés lett volna, de annyira mélabús, hogy minden erejét elvesztette már a szavak artikulálásakor.

– Maga Zajac nem csak piszokul tehetséges, de szabotőr is – folytatta elégikus monológját Blažek.

– Dehogyan – próbáltam tiltakozni, de egy legyintéssel belém fojtotta a szót.

– Szabotőr. Ráadásul rafinált szabotőr, aki az ártatlanság leplébe burkolódzik. De valójában nem csak nem elvhű, nem csak gyáva, nem. Velejéig dörzsölt abban, ahogy félrevezetett, ahogy halként bevetett semmitmondó maszlagokkal, gyerekes állelkedéssel, füle-farka nincs hebrencs jelentésekkel. Tegnap vettem a fáradtságot és minden jelentését végigolvastam, s kinyílt a szemem. A legmegdöbbentőbb az, hogy nem is tudok magára haragudni. Három napja megnéztem a tárlatát. Maga őstehetség, amennyire én ezt meg tudom ítélni. Az ilyeneket meg kellene kímélni a politikától. Magának tollat nem is lenne szabad a kezébe fognia, csak ecsetet, mert minden perc, amit nem festésre fordít, egy remekmű kürete lehet.

– Köszönöm – préseltem ki magamból ijedten. Újabb legyintés, melyet járulékos szőzőn követett:

– Ma éjszaka sokat gondolkoztam a kommunizmus kilátásain. Sajnos

ezt a játszmát elvesztettük. Hiába építettük újjá romjaiból az országot, hiába adtunk kenyeret, munkát, hiába nyitottuk meg a tudás kapuját, hiába tettünk meg mindent milliók jólétéért. Ez mind nem volt elég. A nép többet kér. A kisujjad adod, a karod kell, a karod adod, egy harapással falnak föl. Ennyire tellett. Forradalom van készülében Zajac, s a forradalom megeszi a gyerekeit. Maga is köztük lesz – állt fel komor ábrázattal. Búcsú nélkül tűnt el nyomtalanul és végérvényesen az életemből.

A Šafárik téren elhaladva Adam nyüzsgésre lett figyelmes. Tüntetés. Diákok kézen fogva jelszavakat skandáltak az Iskolaügyi Minisztérium előtt. Dialógust kértek a vezetés és a diákság között az iskolaügyi problémák megoldására. Adam riadtan nézte a lelkes arcokat.

A történelem kerekerei csikorogva fordultak egyet, hogy új valóság felé irányítsák a mindennapokat.

2000

Csigalassúsággal telt az idő. Idegesen járkáltam fel-le a házban, majd kimentem a műterembe, melyet Sofi rendezett be nekem. Homályosan rémlik, mintha be akart volna vonni a tervezésbe, de abban az időben kevés józan percem volt, s csak a tudorkáimmal voltam hajlandó szóba elegyedni. A 12 év alatt szimbiotikus kapcsolatba kerültem velük, s lelki alteregóimmá váltak. A projekttel sajnos nem nagyon haladok, mármint a megváltásukkal. Egy részeges megváltó, jó vicc! De türelmesek, s hálásak minden erőfeszítésért. Teljes titokban kezelem az ügyüket. Különben sem ajánlatos beszélni róluk, mert biztos zárt osztályra kerülnék. Egyszer véletlenül részegségemben elszóltam magam Sofi előtt, s mindjárt tudtam, hogy rosszul tettem. Az alkoholra hivatkoztam másnap, s többet nem beszéltem róluk.

Az olajfesték illata kicsit megnyugtató. Automatikusan nyúltam a keretek mögé. Alkoholista vagyok. Az üveg hideg érintése gúzsba rántja a gigámat. Leccsavartam a tetejét, s megcsapott a vodka denaturált illata. Mit szeretek én ezen ennyire? A szétáradó zsidbadást, a hatékony szellemirtást? A múlt dzsinneinek már pár korty is takarodót fúj, meg persze a lelkiismeretemet is elringatja. Ha részeg vagyok, nincs lelkiismeret-furdalásom. Könnyű vagyok és laza, mint Berni, csak ő ráadásul még hulla is volt. Egy voodoo hulla. Én egy részeges festő vagyok. Sokszor szeretnék hulla lenni, de gyáva vagyok. Párszor megpróbáltam magam fölaggatni a fára, de sajnos a széket sosem mertem kirúgni magam alól. Csak kifogás tán, hogy vallási neveltetésem miatt nem vagyok képes az öngyilkosságra. Valami olyat kellene kitalálni, ami

Isten előtt is balesetnek tűnne. Isten mindentudó. Őt mégsem rázhatnám át. Nekem tán az is elég lenne, ha Sofit át tudnám rázni. De őt sem lehet. Ő az én személyi Istennőm. Valakinek személyi trénera van, nekem személyi Istennőm. Tévedhetetlen. Csupa szem. Csupa fül. Csupa ész. Egy éve, amikor ilyen csupa micsoda szürrealista képet festettem róla – agy, fül és szem lógott még a mellbimbójáról is, nagyon kiborult. Akkor megbántam, hogy az „Én Sofim” címet adtam neki. Elég lett volna, ha csak Angelikának nevezem. Bár lehet, hogy az Angelika is szeget ütött volna a fejébe.

Mégiscsak visszateszem az üveget. Megígértem. A szesz kísértése egyre jobban próbára tette reggeli elhatározásomat. A kecses átlátszó nyak csábítón kellett magát, Sofi meg valahol valami értekezleten próbál öltönyös kockafejeket manipulálni. Biztos jól megy neki, különben nem fizetnének érte egy vagyont. Üzleti ebéd, egy pohár bort biztos meg kell majd innom. Nem vezethetek. Na, jó, de ki hozza haza a kocsit, meg minden. Busszal megyek, Zdenek meg majd hazához. Ezt jól kifundálta. Minek kellett ide az isten háta mögé falura kiköltözni? Ha legalább hegyek lennének és fenyesek. De csak ez az istenverte síkság, ezzel a furcsa éggel, ami úgy nehezedik rám, mint a koporsó teteje. Persze Sofinak mindenre volt válasza. Kint leszel a friss levegőn, saját műtermed lesz, jobb gondolatokra találsz. Ha arra gondolt, hogy kevesebbet fogok inni, hát tévedett. Amikor a porta elkészült, ez az ultramodern üveg – betontömb, teljesen a padlón voltam. Annyira kikészültem, hogy Sofi kétségbeesésében el akarta adni a kész házat. Az alkoholelvonón tudatosítottam, annyira önző nem lehetek, hogy minden álmát elvegyem. Csak azok a csoportterápiás beszélgetések ne lettek volna. Egy rakás reményvesztett, lecsúszott figura. Teljesen kiakadtam a kilátástalan emberi sorsoktól, de derekasan végigcsináltam. Az elvonó után már nem sokáig bírtam alkohol nélkül. 13 napot és 18 órát. Nem mintha fizikailag nem tudtam volna tovább húzni. A lelkemmel volt baj. Bent valahogy nagyon kiüresedtem. Néha olyan érzésem volt, mintha egy óriási betonharang alól, belülről figyeltem volna kifelé, aztán a másik pillanatban kívülállóként néztem önmagamra, mint egy idegenre. A mindennapjaimat is inkább csak úgy éltem meg, mint egy filmet, melyet egy láthatatlan kéz non-stop kivetít a mozivásznonra. Visszatérő kényszerképzetem volt, hogy az életem nem is az enyém, csak úgy elfolyik mellettem koszos folyóként, fekete-fehér színtelen világ dimenzióit szelve ketté. Az egyik parton voltam én, a jobbik énemmel, a másik parton én a démonaimmal. Kettészakadtam, a jó és a rossz egymással szemben állt a folyó két partján, hidegen farkasszemet néztek, s végkép értelmetlenné tették a mindennapjaimat. S nem volt remény, sem esély egyesíteni őket. Mármint józanul, pia nélkül. Ezért aztán újra kezdtem. Kicsit rezerváltabban. Festettem néhány kommersz képet is, amit Sofi befolyásos ügyfelei vettek meg. További rendelések is voltak, de mind nyálás típusú. Szinte hallom a nyávogó selyeminges pasast: Sofi, szólj

a férjednek, hogy piros a falam és barna a bőr ülőgarnitúrám, az asszony meg az expresszionizmust szereti, szóval színben és stílusban passzoljon. Én meg erre nagyon begurultam, hogy ha Zajac képet akar a falára, s azt akarja, hogy passzoljon a mindennapjaihoz, fesse át a falait, vegyen új ülőgarnitúrát és cserélje le a nejét. Sofi csak rántott egyet a vállán. Régen is felkérésre festettek a művészek, nem? Leonardónak szerinted fizettek volna a Mona Lisáért, ha pl. kubistán festi meg? Hála az égnek Sofi egyáltalán nem konyít a művészethez. Festészetből liba az Istennőm. Most nagyon gonosz vagyok, de kezdek bepipulni, hogy miatta gubbasztok itt halálra szikkadva, mint egy tűzok. Ehhez speciel jól értek. 10 év alatt annyit gubbasztottam így begubóзва – szimbolikus értelemben – mint fél Szlovákia egész életében. Ez csak tipp. Ilyen adatokat, gondolom, nem dolgoz fel a statisztikai hivatal. Jó is lenne. Mai kérdőívünk első kérdése: Mit ért azon, hogy úgy gubbaszt, mint egy tűzok? Ezzel mindjárt kiszelektálnák azokat, akik nem gubbasztanak, mert akik nem ismerik a tűzokot, azok nem is gubbaszthatnak úgy, mint a tűzok. Persze most csak azért gondolok ilyen hülyeségekre, hogy ne kelljen arra gondolnom: félek. Egyre jobban. Annyira félek, hogy már a rádiót sem hallgatom. TV-t már pár éve egyáltalán nem nézek. Mióta Langos kierőszakolta az Ústav pamati národa nevezetű intézményt, ahol mindenki tetszés szerint lapozhat az akták között, azóta egy perc nyugtom sincs. Igaz, ma főleg a politikusokra összpontosítanak, de ki tudja. Inkább nem keresem a felhajtást. Azért maradtam otthon a seggemen, bár kimehettem volna New Yorkba, s lehet egy kis szerencsével második Andy Warhol lehettem volna. De én 10 éve be vagyok rezelve. Struccpolitika. Tudom, hogy ezzel semmit nem oldok meg, mégis akkor érzem a legjobban magam, ha zárt ajtók mögött tengetem az életem. Olyannyira jól csinálom, hogy már szinte mindenki elfeledkezett rólam. Még azok is, akik szerettek és hittek bennem. Egyedül Sofi nem adja fel. Pedig ha tudná... minden reggelem vezeklés. Az a fránya vekker minden reggel azt berregi: áruló, áruló. Hiába mondja Delcsi Porta: Az árulás a kiválasztottság egyik formája. Rémálmaimban Sofi rájön arra, hogy elárultam. Pupillája úgy kitágul a csodálkozástól, hogy belefulladás. Van olyan álmom is, amikor a pupillája beszippan, mint valami fekete lyuk. Szőröstül-fényestül tűnök el. Ha józan vagyok, tudom, hogy Sofi szeret, és nem csal meg. Tudom. Nem tudom honnan, de biztos vagyok benne. Az alkohol azonban gyanakvóvá és féltékennyé tesz. Mi lenne velem Sofi nélkül? Magamban sokszor igazságtalanul szapulom, őt hibáztatom a sorsomért. Pedig ő csak eszköz – a vezeklés eszköze. Mi vagyok én akkor őneki? Személyi pokla. De akkor miért marad velem? Intelligens, gyönyörű, sikeres és gazdag. Biztos rengeteg intelligens, csinos, sikeres és gazdag férfi kellett neki. Néha az az érzésem, hogy ő is vezekel. Neki meg speciel én vagyok a vezeklés eszköze. A részeges disznó. Nem, Sofi ezt sosem mondaná. Egyre nehezebben viselem el ezt az alkoholmentes

napot. A tegnapi fasírtból még maradt valami. Ideje lenne ebédelni. Egyedül a főzés érdekel mostanában. Ha abszolút nincs kedvem, akkor csak ilyen mindennapi dolgokat kotyvasztok, mint fasírt, bolonyai spagetti, sztrapacska. Ha jobb lábbal kelek, akkor igazi ínycségeket kreálok. Szeretem az ízeket és szeretek kísérletezni velük. A fűszerek a mániám. Egész garmadával vásárolok belőlük. Annyira szeretem az illatukat és a zamatukat, hogy még kertészkedem is miatta. Bár eredetileg a dilidoki miatt kezdtem el a földet túrni. Az idő ma teljesen megállt. Sónia is lehetett volna könyörületes, s kihagyhatott volna ebből a költözködési hercehurcából...

